

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1626/2015
25.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Марине Говедарица, Љубице Милутиновић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца В.Р. из З., чији је пуномоћник Г.М., адвокат из З., против тужене П.т. – т. ДОО Н.С., коју заступа Р.М., адвокат из Н.С., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 244/15 од 04.03.2015. године, у седници одржаној 25.02.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 244/15 од 04.03.2015. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 244/15 од 04.03.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 8/2014 од 26.08.2014. године, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу на име увећане зараде по основу сменског рада за период од 02.08.2008. године до 01.11.2013. године, исплати 279.850,02 динара, са законском затезном каматом на сваки појединачно одређен месечни износ од доспелости па до исплате, као и да у име тужиоца уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном Фонду ПИОЗ на досуђене износе увећане зараде, те да му накнади парничне трошкове, са законском затезном каматом од доношења првостепене пресуде па до исплате. Део тужбеног захтева којим је тражена исплата законске

затезне камате од дана исплате зараде па до наредног дана, као и захтев за исплату припадајућих доприноса је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 244/15 од 04.03.2015. године, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка. Предложила је да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку, ради разматрања правних питања од општег интереса, питања у интересу равноправности грађана, и ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да разлози за одлучивање о ревизији тужене нису основани.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена, због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом против које је ревизија изјављена, одлучено је о захтеву тужиоца за исплату увећане зараде по основу сменског рада, тако што је захтев тужиоца усвојен. У конкретном случају, нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о изузетној дозвољености ревизије тужене, с обзиром на то да је судска пракса у погледу одлучивања о овој врсти тужбеног захтева уједначена, јер је утврђено да тужена није исплаћивала увећање зараде по основу сменског рада, те да не може да се сматра да је сменски рад тужиоцу вреднован при утврђивању основне зараде. Стога нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити постоји потреба за одлучивањем о ревизији, ради разматрања правног питања од општег интереса, нити правног питања у интересу равноправности грађана.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 20.12.2013. године, ради исплате увећане зараде по основу сменског рада за период од 01.08.2011. године до 30.10.2013. године, у износу од 250.000,00 динара, са законском затезном каматом од 01.11.2013. године па до исплате. Поднеском од 18.07.2014. године тужба је преиначена тако што је тужилац тражио да се тужена обавезе да му на име увећане зараде по основу сменског рада за период од 02.08.2011. године до 01.11.2013. године, исплати укупно 279.850,02 динара, који износ представља вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења – преиначења тужбе, ревизија тужене није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**